

ske ogsaa sige, at der er holdt Moralprædikener. Jeg har ikke indladt mig herpaa, jeg tror, det er uforholdsmæssigt overfor dette Tings Medlemmer. Om det overhovedet kan virke, ved jeg ikke; jeg tror, at det, der i saa Henseende skal hjælpe, er, at det gaar op for Befolkningen selv, at Midlet er at frembringe mere og nyde mindre. Man maa vistnok i alt Fald erkende, at afdøde Professor Scharlings Definition af Ordet Sparsommelighed ikke er Leveregelen nu for Tiden. Han gav nemlig i sin Tid i et Foredrag, som jeg havde Lejlighed til at høre, den Definition: Sparsommelighed er det, at hver Mand hver Dag frembringer lidt mere, end han forbruger. Ordet „Mand“ i denne Betydning, taget som Lovsprogbetegnelse, indbefatter selvfølgelig ogsaa Kvinden. Jeg har aldrig hørt en saa træffende Definition af Ordet Sparsommelighed, og det vilde antagelig være godt, om det kunde blive Leveregelen under de nuværende Forhold.

Naar jeg og flere med mig har peget paa, at man formentlig uden Skade kunde forsøge at hemme Indførselen af Luksusvarer, er det ogsaa ud fra den Betragtning, at det vistnok maa erkendes i alt Fald under de nuværende Forhold — hvor længe de vil vare, tør jeg ikke sige —, at alt det, man slæber ind i Landet af disse Varer, vil indtil videre blive solgt. Men den Bemærkning, jeg navnlig har at gøre til det ærede Medlem fra Rønne, refererer sig til Indledningen til hans Foredrag, i hvilken han fremsatte nogle Udtalelser, der kunde opfattes, som om det ærede Medlem var af den Mening, at det var 7. August Lovens Ophævelse, som i Grunden var Hovedaarsagen til den Misère, i hvilken vi befinder os. Jeg tror ikke, det er det ærede Medlems Mening, og jeg beklager derfor, at han har fremsat sine Udtalelser i en saadan Form, at de kan misforstås i den Retning; det ærede Medlems Udtalelser bliver jo hørt med megen Opmærksomhed ikke blot indenfor hans eget Parti, men ogsaa udenfor dette. Thi hvad var det, 7. August Loven hjemlede Indenrigsministeriet Ret til? Det var at prisregulere overfor indenlandske Varer, men det var ikke Ret til at standse Indførselen udefra. Og det er man dog enig om — det er sikkert ogsaa det ærede Medlem enig i —, at det er Varerne udefra, som ved deres Mængde og Pris har tynget i væsentlig Grad paa den Handelsbalance, sidste Aar har udvist. Jeg maa dog herom sige, at hvis

man vil studere Vareimporten, vil man se, at det ikke særlig er Varemængden, men at det er Vareprisen, der tynger. Det var det ærede Medlem klar over, da han i Fjor holdt sin Tale, som han var saa venlig at henvise til. Det ærede Medlem har netop sagt her, at vi ikke i stor Udstrækning kan gribe ind her overfor; han siger: „Vel kan vi ikke i nogen større Udstrækning gribe ind overfor de Priser, som Udlandet dikterer os“, og saa fortsætter han, „men vi kan regulere overfor de Priser, der tages herhjemme“. Det ærede Medlem kommer tilbage hertil i den samme Spalte, idet han senere hen siger: „Overfor Udlandets Priser er der selvsagt ikke meget at gøre udover dette, at man maaske“ — maaske — „kunde komme til at føre nogen Kontrol med Importen“. Jeg synes derfor, at naar det ærede Medlem i denne Forbindelse taler om, at vi har givet os Planløsheden i Vold, og at det egentlig kun er det ærede Medlem, som har peget paa Faren, giver han en Udlægning, som ikke stemmer med hans Udtalelser ved den tidligere Lejlighed. Udtalelser om, at vi giver os Planløsheden i Vold, og om, at det nu er os ganske umuligt at betale de Klæder, vi slæber ind i Landet, er heller ikke stemmende med den Advarsel, som det samme ærede Medlem udstedte i den Tale, han selv henviser til, thi der advarer han netop imod at tegne et for mørkt Billede, idet han siger: „Jeg vil advare imod, at vi gør os selv ringere, end vi er. Der er ikke Grund til overfor Udlandet at fremstille Forholdene her i Landet saaledes, at vi er paa Faldtens Rand, at vi ikke kan udrede et Beløb som det, her er Tale om“. Jeg har ønsket at bringe disse Udtalelser i Erindring, da det ærede Medlem var saa venlig at henvise os til de Spalter, hvor de fandtes, thi jeg tror, de vil vise, at den Sikkerhed, hvormed det ærede Medlem udtaler sig nu, prægede ikke den Tale, han holdt ved hin Lejlighed.

Jeg maa endelig med Hensyn til 7. August Loven sige, at den Ændring, der er sket, bestaar ikke i, at Indenrigsministeren er afskaaret fra at gribe ind, men i, at han nu skal have Afviklingsudvalgets, Rigsdagsudvalgets Sanktion dertil, og mig bekendt er der ikke paa dette Omraade begæret Samtykke til at skride ind overfor Indførselen. Men, som alt nævnt, har 7. August Loven heller ikke hjemlet Ret dertil, og derfor er det baade af den ene og den anden Grund bundforkert, om den Opfattelse skulde brede sig, at det var